

1. Record Nr.	UNINA9910219996103321
Titolo	Diplomatieke cultuur // edited by Peter van Kemseke
Pubbl/distr/stampa	Leuven : , : Leuven University Press, , 2000
Descrizione fisica	1 online resource (330 pages)
Disciplina	327.493
Soggetti	Belgium Foreign relations
Lingua di pubblicazione	Olandese
Formato	Materiale a stampa
Livello bibliografico	Monografia
Sommario/riassunto	<p>Hoe behandelde de inquisitie andersgelovige diplomaten? Vanaf wanneer genoten diplomaten onschendbaarheid en moesten ze niet langer voor hun leven vrezen? Hoe belangrijk waren vetes, jaloezie, passie en spionage in een pauselijk gezantschap? Waarom ruzieden Franse en Britse diplomaten over de jaarlijkse ponyraces in hun diplomatendorp in Peking, en gingen Spaanse en Franse gezanten met elkaar op de vuist in de straten van Londen? Wanneer werden ook vrouwen toegelaten tot de diplomatieke carrière? En hoe hebben diplomaten leren omgaan met de media? De geschiedenis van de diplomatie is bijzonder rijk aan anekdotes, opmerkelijke gedragingen, rituelen en symbolen. Vanop een zekere afstand wordt daarin een patroon zichtbaar, een gedragsvorm die aansluit bij een bepaald intellectueel en moreel klimaat. Men zou dit patroon 'diplomatieke cultuur' kunnen noemen. Die diplomatieke cultuur heeft tot nog toe weinig aandacht gekregen in de wetenschappelijke literatuur. Ten onrechte, want ze was en is duidelijk veel meer dan een randverschijnsel van de internationale politiek. Diplomaten die zich aanpasten aan de heersende cultuur hadden meer kans op succes dan hun collega's die de doorgaans ongeschreven en soms onbewust aanwezige voorschriften van het corps diplomatique naast zich neerlegden. Specialisten uit verschillende vakgebieden en uit de praktijk van de diplomatie trachten deze diplomatieke cultuur te vatten door op zoek te gaan achter de facade van de diplomatie. Ze onderscheiden daarbij drie perioden. In de</p>

eerste periode - vanaf de opkomst van permanente vertegenwoordigingen in de late vijftiende eeuw - kreeg de West-Europese diplomatieke cultuur geleidelijk aan vorm. Het profiel van de 'ideale diplomaat' werd steeds nauwkeuriger omschreven. In de tweede helft van de zeventiende eeuw alleen al werden er niet minder dan 150 tractaten en handboeken geschreven die het gedrag van diplomaten voorschreven. De negentiende eeuw - de tweede periode in het boek - vormde het hoogtepunt van de West-Europese diplomatieke cultuur. Er was sprake van een strikt afgelijnde groepsmentaliteit en -identiteit die via een uitgebreid netwerk van contacten tussen vooral adellijke families werden doorgegeven. Tegen het einde van de negentiende eeuw werden de eerste sporen van een grondige transformatie al zichtbaar. Diplomatie werd stilaan democratischer, zakelijker en professioneler en diende voor het eerst ook rekening te houden met een publieke opinie. Tijdens het interbellum braken deze tendensen aarzelend door. Na de Tweede Wereldoorlog zouden ze de diplomatieke praktijk grondig gaan wijzigen. Die wijzigingen staan centraal in de derde periode, van 1945 tot nu. Het overwicht van de adel smolt snel weg, er werd steeds meer aan congresdiplomatie gedaan door ministers, staatshoofden en regeringsleiders, en de diplomaat verloor geleidelijk zijn monopoliepositie in de internationale betrekkingen. De dominante rol die de media speelde, schiep een nieuw soort diplomaat: de media-diplomaat.
